

рѣлъ; защото имамъ въ гърдытъ си съвѣстытъ си мрътъж. А какво ще каже Полша?

И като взе запискытъ доближи их до свѣщытъ и их държеше високо още надъ пламъка. Но прѣди да их изгори прочете их пакъ, и като их прочете, вторачи ся на възъ единъ странж и видѣ нѣщо като свѣтливж парж която ся ди-гаше отъ дѣскытъ долу, сгѣстяваше ся и ся прѣобразяваше въ природж на женж, облѣченж въ шотландскж роклж, която бѣ впила очи въ него и му шеп-неше: „Скоро, скоро, чакамъ тя въ Женевж; ‘Тогазъ десната му рѣка станж тежка като куршумъ, и наджж та испуснж хартиѣтъ, която останж разгъ-нѣтъ на масѣтъ.

Опечаленъ бѣ горко, защото гледаше че е въ примеждіе да изгуби душытъ си обесчестенъ, за любовтъ на тѣзи женж, когато никое болѣзнованіе нито страхытъ отъ смъртытъ можѣхж да му наддѣлѣхтъ, защото осѣщаше себе си че може да прѣтегли всичкытъ окаяности, и всичкытъ теглила на зѣточеніето. безъ да порони ни единъ съзж. Тогазъ друго не оставаше освѣнь да напусне